

ORZECZNICTWO TRYBUNAŁU KONSTYTUCYJNEGO ZBIÓR URZĘDOWY

Seria B

Warszawa, dnia 11 września 2024 r.

Pozycja 197

POSTANOWIENIE

z dnia 8 maja 2024 r.

Sygn. akt Ts 65/22

Trybunał Konstytucyjny w składzie:

Justyn Piskorski – przewodniczący
Krystyna Pawłowicz – sprawozdawca
Michał Warciński,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym zażalenia na postanowienie Trybunału Konstytucyjnego z 20 lipca 2023 r. o odmowie nadania dalszego biegu skardze konstytucyjnej R.S.,

p o s t a n a w i a:

nie uwzględnić zażalenia.

Orzeczenie zapadło jednogłośnie.

UZASADNIENIE

W skardze konstytucyjnej wniesionej do Trybunału Konstytucyjnego 19 marca 2022 r. (data nadania) R.S. (dalej: skarżący), reprezentowany przez pełnomocnika z urzędu, wystąpił o zbadanie zgodności art. 110a § 2 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks karny wykonawczy (Dz. U. z 2021 r. poz. 53) w zakresie, w jakim „pozostawia dyrektorowi zakładu karnego niczym nieograniczoną swobodę w podejmowaniu decyzji, co do zezwolenia skazanemu na posiadanie w celi sprzętu audiowizualnego czy komputerowego dla celów sporządzania pism do sądu w formie wydruku bądź maszynopisu”, z art. 45 ust. 1 w związku z art. 77 ust. 2 w związku z art. 78 w związku z art. 31 ust. 3 Konstytucji.

Postanowieniem z 20 lipca 2023 r. (doręczonym pełnomocnikowi skarżącego 1 sierpnia 2023 r.) Trybunał Konstytucyjny odmówił nadania dalszego biegu skardze konstytucyjnej z uwagi na nieusunięcie jej braków formalnych. Trybunał stwierdził ponadto, że sformułowany w skardze zarzut naruszenia postanowień Konstytucji nie dotyczy treści zaskarżonego przepisu, lecz jego zastosowania w sprawie skarżącego i z tego względu nie może stanowić przedmiotu postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym.

W zażaleniu z 8 sierpnia 2023 r. (data nadania) na powyższe postanowienie skarżący zarzucił naruszenie art. 53 ust. 1 pkt 3 w związku z art. 61 ust. 4 pkt 3 ustawy z dnia 30 listopada 2016 r. o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym (Dz. U. z 2019 r. poz. 2393) „poprzez uznanie, że braki formalne skargi konstytucyjnej nie zostały uzupełnion[e], w sytuacji gdy zarówno treść skargi konstytucyjnej jak i pisma zawierającego uzupełnienie skargi jednoznacznie wskazywały na to jakie prawa i wolności [k]onstytucyjne

zostały naruszone, w jaki sposób i dlaczego, a zatem zgromadzone w sprawie dokumenty jednoznacznie wskazywały na uzasadnienie zarzutu niezgodności kwestionowanego przepisu ustawy lub innego aktu normatywnego, ze wskazaną konstytucyjną wolnością lub prawem skarżącego, z powołaniem argumentów lub dowodów na jego poparcie, co umożliwiałoby Trybunałowi Konstytucyjnemu merytoryczne rozpoznanie skargi” (s. 1 i 2 zażalenia). Skarżący wniósł o zmianę kwestionowanego postanowienia przez nadanie skardze dalszego biegu.

Trybunał Konstytucyjny zważył, co następuje:

1. Zgodnie z art. 61 ust. 5 ustawy z dnia 30 listopada 2016 r. o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym (Dz. U. z 2019 r. poz. 2393; dalej: u.o.t.p.TK) skarżącemu przysługuje prawo wniesienia zażalenia na postanowienie Trybunału Konstytucyjnego o odmowie nadania skardze konstytucyjnej dalszego biegu. Trybunał, w składzie trzech sędziów, rozpatruje zażalenie na posiedzeniu niejawnym (art. 37 ust. 1 pkt 3 lit. c w związku z art. 61 ust. 5-8 u.o.t.p.TK). Na etapie rozpoznania zażalenia Trybunał bada przede wszystkim, czy w wydanym postanowieniu prawidłowo stwierdził istnienie przesłanek odmowy nadania skardze dalszego biegu.

2. Trybunał Konstytucyjny stwierdza, że kwestionowane postanowienie jest prawidłowe, a argumenty przytoczone w zażaleniu nie podważają ustaleń przedstawionych w tym orzeczeniu.

2.1. W pierwszej kolejności Trybunał zauważa, że skarżący nie odniósł się do wszystkich podstaw odmowy nadania skardze konstytucyjnej dalszego biegu.

W zaskarżonym postanowieniu Trybunał stwierdził istnienie m.in. podstawy odmowy nadania skardze dalszego biegu wynikającej ze skierowania jej zarzutów wobec sposobu zastosowania zakwestionowanego przepisu w sprawie skarżącego. W zażaleniu skarżący nie odniósł się do powyższego, co oznacza, że nie kwestionuje tej podstawy odmowy nadania skardze dalszego biegu.

2.2. W drugiej kolejności Trybunał zwraca uwagę, że uzasadnienie zarzutu niekonstytucyjności kwestionowanego przepisu powinno opierać się na przedstawieniu w skardze konstytucyjnej takiej argumentacji, która doprowadzi do obalenia przyjętego w systemie prawnym domniemania jego konstytucyjności. Wymóg właściwego uzasadnienia zarzutu niekonstytucyjności stanowi konsekwencję nałożenia przez ustawodawcę ciężaru dowodu na skarżącego. Trybunał jest związany granicami skargi, co w konsekwencji uniemożliwia samodzielne określanie przez Trybunał przedmiotu kontroli, jak i zastąpienie skarżącego w obowiązku określenia sposobu naruszenia konstytucyjnych praw lub wolności przez kwestionowane w skardze przepisy. Dotyczy to także sytuacji, w której skarżący ogranicza się do wskazania i zacytowania treści przepisu Konstytucji, a nie precyzuje argumentów na potwierdzenie postawionej w skardze tezy (zob. np. postanowienie TK z 5 czerwca 2019 r., sygn. SK 29/18, OTK ZU A/2019, poz. 28).

W rozpatrywanej skardze konstytucyjnej sędzia TK uznał jej uzasadnienie za niespełniające przesłanki przewidzianej w art. 53 ust. 1 pkt 3 u.o.t.p.TK. Mimo wezwania w trybie art. 61 ust. 3 u.o.t.p.TK, skarżący nie przedstawił uzasadnienia postawionego w skardze zarzutu niezgodności zaskarżonego przepisu z Konstytucją. W złożonym do akt piśmie procesowym ograniczył się do ponowienia zawartego w skardze zarzutu dotyczącego uznaniowego charakteru decyzji dyrektora zakładu karnego, w którym był osadzony, odmawiającej mu możliwości sporządzenia pism kierowanych do sądu w formie wydruku bądź maszynopisu; wskazał, że „odmowa sporządzania (...) pism na komputerze pozbawia go prawa do sądu,

a także możliwości zaskarżenia wydanych względem niego orzeczeń i decyzji, a zatem również prawa do dwuinstancyjności postępowania” (s. 2 pisma z 22 lutego 2023 r.). W zażaleniu podniósł natomiast, że z uwagi na podtrzymanie w powołanym piśmie stanowiska zajętego w skardze konstytucyjnej „nie ma konieczności ponownego przytaczania argumentów, które znajdują się w przedmiotowej skardze” (s. 3).

Biorąc pod uwagę fakt, że ani w skardze konstytucyjnej, ani w piśmie mającym usunąć jej braki formalne, skarżący nie podjął próby wykazania związku między treścią przedmiotu skargi a naruszeniem jego konstytucyjnych praw podmiotowych, za prawidłowe należy uznać zawarte w zaskarżonym postanowieniu ustalenie Trybunału, że nie usunął on braku formalnego skargi konstytucyjnej w zakresie uzasadnienia zarzutu niekonstytucyjności kwestionowanego przepisu.

W tym stanie rzeczy Trybunał Konstytucyjny postanowił jak na wstępie.